

mene, at Staten havde Ret til at øve Tvang, for at f. Eks. Landets Mejeristers eller Handelskontoristers eller Butiksmedhjælperes teoretiske Kundskaber kunde forøges. Vi vil alle gerne være med til at give de unge Adgang til at forøge deres Kundskaber, men at tvinge dem dertil, synes jeg, ligger ganske udenfor Statens Opgaver. Statens Opgave overfor den frie Sønæring maa, synes jeg, indskrænkes til de to Hensyn, jeg talte om før: Sikkerhed paa Søn og Forhindring af Misbrug af Mandskabets Tjeneste. Det forekommer mig, at Kommissionen her er helt udenfor de Forudsætninger, der burde ligge til Grund for dens Arbejde med det foreliggende Stof. Man synes at have suggestioneret hverandre op til at mene, at noget skulde der gøres, og jeg tror, at det ofte gaar saadan i Kommissioner, at naar blot nogle enkelte driver tilstrækkeligt paa, kan de til sidst føre denne Tanke igennem: Noget maa der gøres! Jeg skal minde om, hvorledes det er gaaet i andre Kommissioner, jeg tænker nu paa en bestemt Kommission, om hvilken jeg tror at turde sige, at samtlige Jurister, der sad i Kommissionen, gik ind til Arbejdet med Bevidstheden om, at det var ugørligt at indføre en Lovgivning paa det Omraade, der laa for. Resultatet blev ikke desmindre, saa vidt jeg husker, en enstemmig Indstilling og derefter et Lovarbejde, som har hidført overordentlige Bryderier.

Jeg mente før, at vi for at blive klar over det foreliggende Spørgsmaal skulde se hen til, dels hvad Kommissionen har sagt, og det har jeg allerede nævnt, dels til, hvad enkelte af de interesserede Parter har sagt om Sagen. Jeg skal da paa ny henvise til, hvad Rederierne har sagt gennem de Organisationer, jeg nævnedes før. Jeg tilstaar, at jeg lægger særlig Vægt paa, hvad Rederne siger, idet det dog først og fremmest bliver dem, der skal søge at fremelske eller vedligeholde en Søfart her i Landet. Selvfølgelig kan det ikke gøres, uden at man ogsaa har det fornødne Personale, men jeg mener, at Rederne, der til Stadighed har Føling med Konkurrenterne i Udlandet, særlig maa have Betingelser for at overse, med hvor meget de tør belaste dansk Søfart. Jeg skal da paa ny henvise til, hvad disse 3 Organisationer, Dampskibsrederforeningen, Sejlskibsrederforeningen og Østasiatisk Kompagni, har udtalt. Det har, som sagt, været forelagt for Landstingsudvalget. Jeg skal her citere nogle faa Linier. Rederne siger om denne Skærpelse af Fordringerne: „Netop

i denne Sammenhæng skal vi anføre, at vi ganske bestemt maa tage Afstand fra Forslaget om en Tvedeling ved Sejlads mellem de to Eksaminer: Styrmandseksamen og den almindelige Skibsførereksamen. En saadan Tvedeling vilde efter vor Anskuelse blive en stor Kalamitet for Søfarten, idet den ganske sikkert vilde medføre en Formindskelse af Tilgangen til Navigatorstanden og ikke medføre de Fordele for Sejlskibsfarten, som Udvalget har ment vilde opnaas derigennem“. Man ser altsaa, at Rederne paa det skarpeste tager Afstand fra Tanken om en Tvedeling af Eksamen. Jeg skal imidlertid tillige tillade mig endnu en Gang at henvise til det Brev fra Dansk Styrmandsforening til Marineministeriet, som jeg før omtalte. I dette siger altsaa Styrmandenes Organisation: „Fordelen ved den foreslaaede Tvedeling af den tvungne Eksamen med krævet Fart som Styrmand mellem Eksaminerne er mere til Stede paa Papiret end i Virkeligheden, thi det er kun en meget lille Part af de unge Styrmand, der det første Aar gør virkelig Styrmandstjeneste; om de ogsaa er mønstrede som Styrmand, gør de fleste kun Baadsmandstjeneste, ja, mange kun almindelig Matrostjeneste, og at saadan Tjeneste ikke giver Lejlighed til at anvende det paa Skolen lærte, synes os indlysende. Det vil derfor være unødvendigt stort Tidsspilde, der paalægges de unge Navigatorer, at paatvinge dem to særskilte Skoleophold“. Som man hører, er det rene Ord for Pengene fra en Organisation, der har særlig Adgang til at se til Bunds i dette Forhold.

Jeg kan ikke forlade Spørgsmaalet om de forøgede Krav uden endnu at pege paa en Henvendelse, som for mig har haft nogen, om end selvfølgelig ikke afgørende Betydning. Det er en Henvendelse, som er fremkommet til Landstingsudvalget fra 3 Navigatorforeninger. Udtalelsen findes i Landstingets Betænkning, Till. B. Sp. 2579. Henvendelsen er fremkommet fra den almindelige danske Skibsførerforening af 1874, fra Dansk Styrmandsforening og fra Københavns Skipperforening. Jeg gentager, for ikke at blive misforstaaet, at jeg stadig har været paa det rene med, at Dansk Styrmandsforening nu har sluttet sig til Tanken om en Skærpelse. Naar jeg Gang efter Gang har brugt dens Udtalelser, er det, fordi disse giver Præmisser, der for mig fører til en hel anden Konklusion end den, Styrmandsforeningens selv har draget. I deres Henvendelse til Mini-